

Nummer 7

1. April 1918

67. Aargang

Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage.

Tale af Ældste Orson Pratt,

holdt i Tabernaklet, Salt Lake City, Søndag Eftermiddag den 20. Juni 1880.

Jeg vil hendrage Forsamlingens Opmærksomhed paa de første Vers af den 50. af Davids Salmer, som indeholder en vigtig Profeti.

„Den Almægtige, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang til dens Nedgang. Af Zion aabenbares Gud herlig med en fuldkommen Dejlighed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Jld for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelen oventil, og ad Jorden, for at dømme sit Folk: Samler mig mine Hellige, som gøre min Pagt med Offer. Og Himlene skulle kundgøre hans Retfærdighed; thi Gud han er Dommer.“

Det fremgaar heraf tydeligt, at Salmisten maa have været inspireret af den levende Gud, da han nedskrev disse Ord; thi de her forudsagte Begivenheder er klart fremstillede paa mange Steder i den hellige Skrift. Et meget vigtige Begivenheder forkynedes; den ene af disse er de Helliges Indsamling, de, som har sluttet Pagt med Gud, og den anden er Herrens Tilkommelse, ikke hans første Komme, men hans anden Tilkommelse, naar en Jld skal fortære for hans Ansigt, og det vil storme saare omkring ham, eller naar han, med andre Ord, skal komme i sin Majestæt, Magt og store Herlighed, eller, som Apostlen Paulus forklarer det i et af hans Breve til Thessalonikerne, han skal aabenbares fra Himmelen „med sine mægtige Engle, med Jldslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke er vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige.“ Stor Magt synes at være

forbunden med denne Herrens Tilkommelse fra Himmelen; hans Arm skal vises for alle Folk. Som en Forberedelse paa denne store Tildragelse vil der blive en verdensomfattende Jndsamling af de Hellige fra Jordens fire Hjørner. Det er et af Tegnene, som gaar forud for Kristi anden Tilkommelse. Dette er tydeligt bleven forudsagt ved mange af Profeterne. David hentyder dertil, ikke alene i denne Salme, men i mange andre af hans Salmer. Det ser ud til, at Guds Aand har paa-virket ham til mere eller mindre at stildre denne store Tildragelse; de Helliges Jndsamling i de sidste Dage, i Herrens egen belejlige Tid. Mange antager, at Kristus vil komme og finde alle de Hellige adspredte omkring i Verden. De benægter, at en Jndsamling vil finde Sted; men det er øjensynligt, at de, som betragter denne Sag saaledes, ikke kender Skrifterne. Intet er tydeligere fremsat i de hellige Skrifter end Guds Folks Jndsamling. Apostlen Paulus profeterer i det første Kapitel af hans Epistel til Epheserne, at i „Tidernes Fylde“ vilde der blive oprettet en Husholdning, for at samle alt under et Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden. Det synes at være en særegen ny Evangelie-Husholdning, der skulde blive oprettet i „Tidernes Fylde“. Paulus siger, at naar disse Tider fuldkommes, naar Dagen kommer, da denne store Forberedelse skal finde Sted, vil Herren tilkendegive det ved at tale fra Himmelen; eller, ligesom der siges i fjerde Vers af Salmen, som jeg nylig har læst: „Han skal kalde ad Himlen oventil og ad Jorden, for at dømme sit Folk: Samler mig mine Hellige, som gøre min Pagt med Offer!“ Af dette drager vi den Slutning, at naar denne Husholdning bliver fuldkommen paabegyndt, naar den store Forberedelses Tid kommer, da vil Himmelen ikke længere være tillukket, men Herren vil atter tale og kalde ad Himmelen, kalde paa sine Engle, samt kalde paa de gamle Profeter, som er døde og gaaede af Rødens Gang, og som nu bor i Himmelen, for at gøre det Arbejde, der er dem bestiftet i den store og sidste Tidernes Fyldes Husholdning, med at tilvejebringe hans Folks Jndsamling og Genoprejsning paa Jorden. David har i den 107. Salme meget tydeligt stildret denne underfulde og store Begivenhed. Maaste vil det være bedst at læse de strevne Ord. Han begynder Salmen saaledes: „Takker Herren, thi han er god, hans Wijskundhed varer evindelig. De maa sige det, som er igenløste af Herren, de, som han har igenløst af Modstandernes Haand“ — læg nu Mærke til Jndsamlingen — „og som han har samlet af Landene, fra Øster og fra Vester, fra Norden og fra Syden“. Det synes at være en Jndsamling ud af alle Lande fra Verdens fire Hjørner. Man kunde spørge, om Profeterne har sagt noget specielt angaaende det Land, hvor disse Hellige eller Guds Folk skal blive samlet. Lad os læse det paafølgende Vers. Efter at de var indsamlede fra de forskellige Lande, fra Øst, Vest, Nord og Syd, siger Salmisten: „De, som fore vild i Ørtenen, paa en øde Vej, de, som fandt ingen Stad, som de kunde bo i; de vare hungrige og tørstige tillige, deres Sjæl forsmægtede i dem, og de raabte til Herren, da de vare i Angst; han friede dem af deres Trængsler, og han førte dem paa en ret Vej“ osv. Dette kan ikke hentyde til nogen tidligere Jndsamlings-Husholdning. Da Israels Børn i fordums Dage

forjammedes tilfammen, blev de ikke hentede fra Øst og Vest, Nord og Syd, men de blev udførte af et lidet Land, nemlig Gosenland i Ægypten, og tilladte at bosætte sig i Kanaans Land. Men denne Indsamling, som her er Tale om, forstaar vi vil ste fra alle Lande. Hvem vil blive indsamlet? Det af Herren igenløste Folk, der har hørt Igenløsningens Budskab, adlydt Igenløsningens Ordinancer, annammet Igenløsningens Evangelium, og er Guds Folk, Kristi Folk; det var dem, som skulde vandre i Ørkenen, efter at de saaledes var samlede, og i den Ørken skulde der være en øde Vej. Nu, det er vel sandt, at Israels Børn vandrede fra Ægypten til Kanaans Land i en lille Ørken paa den østlige Side af det røde Hav; men i Stedet for at føre dem hen, hvor der ingen Stad eller Beboelsessteder fandtes, førte han dem til store folkerige Steder. Den første Stad, de kom til efter deres Overgang til Vestsiden af Jordanen, var den store Stad Jeriko, som Herren overgav i deres Hænder; og derefter omtaler Josvas Bog mange andre Steder, som blev overgivne i deres Hænder. Israels Børn kom ud af et Land; men denne de sidste Dages Indsamling skulde ste med et Folk, kaldet „Herrens igenløste“; de skulde fare ud i et Ørkenland, et ubeboet Land. De bliver paa mange Steder i den hellige Skrift kaldte „Zions Folk“ og „de sidste Dages Zion“. Herren kalder dem ved dette særegne Navn i det 51. Kap. af Esaias, hvor det følgende Skriftsted findes: „Thi Herren har trøstet Zion; han trøstet alle dens øde Steder, og gjør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd“. Da jeg var en Dreng, var jeg tilbøjelig til at møde meget ofte med de forskellige Religionspartier i Staten New-York, hvor jeg var født. Jeg hørte ofte denne Esaias Profeti, formet til en Sang, blive sunget af dem, som sang Lovsange for Herren: „Herren skal trøste Zion“ osv.; men jeg kendte i mine Drengaar eller min Ungdom kun meget lidt til, hvad der mentes med disse Esaias-Spaadomme. Det ser ud til fra disse Ord, at Zions Folk skal samles ud fra alle Lande, fra enhver Nation under Himmelen, fra Jordens fire Hjørner, og skal føres ud til et ubeboet Sted eller en Ørken; og naar de ankommer til dette ubeboede Sted eller Ørken, vil de i Begyndelsen blive meget plagede og lide stor Nød, saa at de vil blive nødsagede til at paakalde Herren, men han vil udfri dem af deres Nød, „de, som fandt ingen Stad, som de kunde bo udi“.

Nu, dette var Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige, da Herren bød, at de skulde forsamle sig tilfammen. Da vi drog frem over de store øde Sletter, hvor der ingen Beboelser fandtes, ingen Steder og ingen Byer, og rejste Hundreder af Mil uden Spor til vor Vejledning, var det i Sandhed „en ubeboet Vej“, og den blev endmere forfærdelig derved, at vilde Dyr opholdt sig paa Sletterne. Vi kunde høre Ulvenes Røst, naar de hylede; vi kunde høre Bøflernes Røst, naar de brølede; men Lyden af den menneskelige Røst fra nogen By eller beboet Sted hørtes ikke i mange Mils Omkreds. Vi begyndte denne Rejse i 1846 og forlod den store Mississippiflod i den kolde Februar Maaned. Efter at en Del af os var ført over paa Bramme, lagdes Floden til med Is

og de øvrige førte over paa Isen. Der fandtes ingen Græs til Føde for vore Trædyr, hvorfor de var afhængige af Træernes Knopper og Bark samt af lidt Majs, vi kunde købe af Beboerne; snart vandrede vi i Orkenen „paa en ubeboet Vej“, og da vi havde rejst ca. fjorten Hundrede engelske Mil, fandt vi ingen Stad at bo i, bestemt som Salmisten sagde, det vilde blive. Vi kom ind i denne Dal i Juli Maaned 1847, efter at have været forsinkede Vinteren over ved at sende over 500 af vore Folk, unge og midaldrende Mænd, til at hjælpe de Forenede Stater i deres Krig mod Mexiko. Dette forsinkede os saaledes Vinteren igennem, at vi ikke kunde rejse længere end til Council Bluffs eller Eggen ovenfor Omaha, hvor vi opbyggede en midlertidig By. Det paafølgende Foraar fortsatte vi atter Rejsen, idet vi vandrede over Sletterne „paa en ubeboet Vej“ og kom ind i denne Dal, gennem hvad vi kaldte Emigrations-Bjergpasset, til det Sted, hvor Fort Douglas nu ligger paa Bakken. I Juli Maaned kom vi her ned, hvor vor Stad nu ligger, og begyndte vor Agerdyrkning med at lægge nogle saa Kartofler. Det var meget sildigt paa Aaret at saa Majs, men vi ønskede at prøve Jordbunden for at se, om der var nogen Kraft i den. Vi fandt den tør som Aske. Det saa ud, som om der ingen Regn var falden i flere Aar. Vi kunde grave til en stor Dybde paa mange Steder, hvor denne Stad nu staar, næsten uden at finde nogen Røste; men det lykkedes os, ved at aflede Vand fra Bækken, som vi kaldte City Creek, at oversvømme et lille Stykke Jord, hvor vi nedlagde vore Kartofler og Majs samt nogle saa Bønner og Havfrø osv. for at se, hvilken Kraft der var i Jorden. Hvad blev saa Udvaldet af vor første Avl? Vi fandt, at der var Frugtbarhed i Jorden; men det var jo for sent til, at nogen Ting kunde modnes til Fuldkommenhed. Samme Sommer og Efteraar (1847) fulgte flere Tusinde Sidste-Dages Hellige efter i vort Spor. De kom til dette Land om Efteraaret, medbringende lidt Brødstof til deres Ophold gennem Vinteren og ligeledes Agerbrugskredstaber og alt henhørende til Beklædning, som kunde medbringes. Vi havde ikke meget at bringe, thi vi havde allerede været fordrevne fire eller fem Gange fra vore Huse og Fordejendomme i de Forenede Stater; mange af vore Sengklæder var brændte, vore Butikker nedrevne og Barerne førte ud paa Gaden og ødelagte. Følgelig havde vi ikke meget at bringe med os; men vi kom stolende paa vor Gud, og vi fandt, at Herren virkelig opfyldte Esaias Profeti og fik Orkenen til at „blomstre som en Rose“, samt gjorde det øde Land lig Edens Have, ja, han opfyldte bogstavelig, hvad Verdens religiøse Sekter havde sunget om for mine Øren i min Ungdom, uden at have en dybere Forstaaelse deraf. Vi gjorde store Beregninger, da vi grundlagde denne Stad. Vi anlagde den ikke kun en Mil i Firkant, som om vi betvivlede, at der vilde blive Indbyggere til at benytte den, ej heller to Mil; men vi anlagde den saaledes, at den indtager omtrent fem eng. Kvadratmil. Vi forventede, at der vilde blive en stor Indvandring. Hvorpaa grundede vi denne Forventning? Var det paa vor egen naturlige Dømmekraft? Nej, vi grundede vor Forventning paa det, som Gud har talet i de nye Aabenbaringer, han har givet os som et Folk. Han sagde os ved Aabenbaring,

før vor Profet blev myrdet, at vi vilde nødsjages til at forlade de Forenede Stater og drage hinsides Klippebjergene samt opsoge os et Hjem i den vilde Ørken, og at et stort Folk vilde blive samlet med os. Vi troede hans Ord, og vi anlagde denne Stad efter denne vor Tro; og alt, hvad vi eller Fremmede nu behøver at gøre for at forvisse os om, at Opfyldelsen af disse vore Forventninger er blevne opfyldte, er at køre fra den ene Ende af Staten til den anden og se, om Lodderne ikke er temmelig almindelig benyttede og Staten temmelig godt fyldt med Indbyggere. „Og han vil gøre deres Ørken lig Eden, og dens øde Steder lig Herrens Have: Fryd og Glæde skal findes der.“ I Begyndelsen, førend Fryden og Glæden kom, blev følgende anden Profeti opfyldt: „De vare hungrige og tørstige tillige, deres Sjæl forsmægtede i dem“; men da raabte de til Herren i deres Nød, og Herren hørte dem og udfriede dem af deres Trængsler. Det er ikke nødvendigt at opregne alle vore Genvordigheder, saasom Knaphed paa Fødemidler, eller hvor mange der maatte leve af Rødder, som spirede op af Jorden, eller hvor mange der maatte koge deres Kvægs Huder, som havde trukket dem over Sletterne; det er ikke nødvendigt at opregne alle disse Ting saa nøjagtigt. Jeg veed endog ikke, om det er nødvendigt at omtale, hvor meget vor Tro blev sat paa Prøve, efter at have været her i mange Maanedes. Vi nedlagde vor Sæd om Vaaren, og den kom op og saa godt ud, og vi glædede os i Haabet om en rig Høst. Men af! straks efter saa det ud, som om vor Afgrøde vilde blive opædt af en talløs Hær af en Slags Græshopper, som kom ned fra Bjergene — meget forfælelige fra de Faarehyllinger, jeg var vant til at se i Staten New-York. De var næsten lige saa store som en Mand's Tømmelfinger. De kom i uhyre Sværme, saa at Mænd og Kvinder med Ris ikke kunde standse deres Fremgang, men vi raabte til Herren i vor Nød, og Herren bønørte os og sendte Tusinder og Titusinder af hvide Fugle. Jeg har ingen set af dem i den senere Tid. Mange kaldte dem Maager, uagtet de er forfælelige fra Strandmaagerne, som opholder sig paa Atlanterhavets Kyst. Hvad gjorde de for os? De gif tilbærks og slugte Insekterne i Hobe-tal, og dog tænkte vi, at end ikke de kunde saa Bugt med saa stor og mægtig en Hær. Men vi blev vaer, at naar de havde mættet sig med dem, spyede de dem ud igen og gif atter hen og mættede sig; saaledes vedblev de, indtil hele Landet var renset for disse Uedere, og vor Afgrøde var frelst. Der findes dem, som vil sige, at dette var en ganske naturlig Begivenhed, og at der var intet Mirakel deri. Lad det være, hvad det er; vi betragtede det som en Velsignelse af Guds Haand, og enten det var et Mirakel eller ikke, saa tror vi, at Gud havde en Haand deri, og det gjør intet til Sagen, enten Fremmede vil tro dette eller ikke.

Vi fandt ingen Stad her at bo i. Hvad gjorde vi? Vi gif i Arbejde med at bygge en stor Stad. Dette var ogsaa forudsiget i den samme Salme, idet vi læser: „Han vender Floden til en Ørken og Vandkilder til den tørre Jord. Han gør et frugtbart Land til et goldt Land, for deres Ondskab, som bo deri. Han gør en Ørken til en Vandsø, og et tørt Land til et Vandløb.“ Da vi kom her til og begyndte at

vande Jorden, og Regnen begyndte at falde fra Himmelen, fandt vi, at Vandet begyndte at faa et friskt Udseende, og de tørre Steder blev lig Vandkilder. „Og der lod han de hungrige bo, og de beredte en Stad, som de kunde bo i.“ Da Israelliterne drog ind i Kanaans Land, fandt de Steder allerede bygget, men vi maatte selv bygge vor Stad. „Og de saaede Agre og plantede Bngaarde, og de fik Frugt af deres Jndkomme. Og han velsignede dem, og de bleve saare formerede, og han formindskede ikke deres Fæ“.

Nu, de Sidste-Dages Hellige, som har været her siden de første Kompagniers Ankomst i 1847, kan paastønne, hvor meget Herren har formeret dette Folk. Man kunde sige, at vi har faaet Børn til „Overflod.“ Dersom Fremmede vil benytte Lejligheden og gaa til nogle af vore ældste Byer, samt rejse gennem vore forskellige Landsbyer, vil de finde store Børneskotte — maaske flere Børn i vort Land end i nogen anden Del af de Forenede Stater af samme Folkemængde. Dette omtales meget tydeligt her: „Han velsignede dem ogsaa, at de bleve saare formerede, og han formindskede ikke deres Fæ.“ Atter siger han i det 41. Vers: „Han ophøjede en fattig af Elendighed og satte Slægterne som Hjorde“. Naar vi ser de forskellige Familier vokse sig store som „Hjorde“, da beviser dette, at Herren har opfyldt denne Profeti angaaende de Helliges Jndsamlings i de sidste Dage. „De oprigtige skulle se det og glæde sig, og al Uretfærdighed skal lukke sin Mund.“ Den sidste Del af Sætningen er endnu ikke opfyldt, men den første er. De retfærdige har set, at Folket har formeret sig saare i Landet. „Hvo, som er vise og ville give Agt paa disse Ting, de skulle forstaa Herrens Mistundheder“. Det er: Hjets Børn vil. De kan indse, at Herren vor Gud opfylder, hvad han har bestemt at opfylde, naar Tiden for hans Helliges Jndsamlings kommer. De kan indse, at det, som sker, stemmer overens med det, som er forudsagt. Og atter, alle skal stue, hvorledes de retfærdige trives og gør Fremgang, hvorledes deres Fæ formeres, og hvorledes Herren har ladet denne Orken, dette stræffelige Ode, dette ubeboede Land, blive lig Edens Have.

Paulus saa uden Tvivl denue „Tidernes Fyldes Husholdning“, ellers vilde han aldrig have forudsagt den store Jndsamlings, som skulde finde Sted, nemlig at samle alt i Kristo under et Hoved. Læg Mærke til dette Udtryk: ikke disse, som er udenfor Kristo, ikke de, som ikke er døbt til Kristo; men „alt ndi Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden.“

Dette minder mig stærkt om vor Frelseres Bignelse med Hensyn til denne store Jndsamlings, der skal foregaa i disse sidste Dage. I Matthæus 24. Kapitel taler han om sin anden Tilkommelse „i Himmelenes Skyer med Magt og stor Herlighed“, og om, hvorledes Evangeliet skulde prædikkes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, førend han skal komme i sin Herlighed. For at gøre det endnu mere forstaaeligt for hans Disciple, siger han i det paafølgende Kapitel, at da skal Himmeriges Rige lignedes ved ti Jomfruer; ikke det forrige Rige, der skulde oprettes, da han kom paa Jorden i Kød, thi det lignedes ikke ved ti Jomfruer; men hvorsomhelst Hovedstyrken af Riget er forsamlet

fra Jordens fire Hjørner som en Beredelse for hans anden Tilkom- melse paa den Tid, han skal paabegynde det store Indsamlings Bænk, der skal Himmeriges Rige lignedes ved ti Jomfruer, som tog deres Lamper og gik Brudgommen imøde. De forblev ikke i deres Fædre- land. Det var en bogstavelig Udvandring, og efter at de var rejste hjem til Indsamlingsstedet med deres Lamper, begyndte de at blive søvnige, og der er skrevet, at „de slumrede alle og sov ind“, men da alt var tykt og stille, og den ydre Verden rimeligvis ikke ventede noget meget stort, men var uagtksom og ligegyldig, hørtes en Røst i den dybe Tavshed: „Se! Brudgommen kommer, gaar ham imøde!“ Da blev Jomfruerne alle opvakte, baade de kloge og de daarlige. De kloge gjorde deres Lamper tilrette og havde Olie tilovers; men de daarliges Lamper var udsuffede, fordi der fandtes ingen Olie i dem. Det ser ud til, at de har været saa ligegyldige, at al Guds Aand, som kan lignedes ved Olien, der giver Lys i Lamperne, var ude af dem, og deres Lamper vilde ikke brænde. „Al!“ sagde de, „hvad skal vi gøre? Vi har forventet Brudgommen ligesom I andre. Vi troede Evangeliet, men i Sandhed, vi har været ligegyldige, og Aanden er bleven os fradragen; der findes ingen Olie i vore Lamper; kan ikke I give os nogen? Vil I ikke sælge os lidt?“ — „O nej“, siger de kloge, „vi berygter næsten, at vi ikke har nok til os selv; om I behøver nogen, maa I hellere gaa hen og købe af dem, som har at sælge“. Utsaa fem af de ind- samlede var daarlige og fem var kloge. De kloge gik ind med Brud- gommen, og Døren blev tilluft, førend de daarlige kunde komme ind. Men siden efter kom de og bad om at blive indladte, og der blev spurgt: „Hvo er I?“ „Vi har været her iblandt dit Folk i en lang Tid. Har vi ikke uddrevet Djævlene? Har vi ikke været paa Mission? Har vi ikke helbredet de syge og gjort mange kraftige Gerninger i dit Navn?“ Hvad er Svaret? „Jeg kender Eder ikke.“ Hvorfor? Fordi de havde apostasieret; de havde tabt Olien af deres Lamper og de var uforberedte paa Frelserens Komme. Derfor blev de ligesom bundne paa Hænder og Fødder og overladte til den ugudelige Verden, for at lide den samme Straf, som skal vedersfares dem, der ikke vil modtage Sandheden, og maaste endog større.

Der findes en anden Vignelse angaaende denne Indsamlings-Hus- holdning. I erindrer nok, at Frelseren, idet han taler om den ugudelige Verden i en Vignelse, kalder den Høstens Tid. Paa denne Tid skal der være en Indsamling, og efter denne Indsamling bliver Klinten ad- skilt fra Hveden og bindes i Knipper for at opbrændes. Men de, der ikke var Klinte, men i Sandhed Hvede, dem var det, som var beredte til at gaa ind og deltage i Herrens Betsignelser. Denne Vignelse har ingen Hentydning til den forrige Husholdning, men den, der skal gaa forud for Verdens Ende.

I en anden meget tydelig Vignelse angaaende Indsamlingen i de sidste Dage, lignedes Himmeriges Rige — det vil sige det, som skal eksistere i de sidste Dage — ved et Net, som kastes i Havet, og som samler alle Slags Fisk, baade gode og daarlige. De drages op paa Strandbredden; de efterlades ikke i Havet, hvor de fangedes, men brin-

ges op paa Landet. Der bliver de daarlige kastet bort, men de gode sankes sammen i Kar. Nu, dette havde ogsaa Hentydning til Verdens Ende, til den store og sidste Husholdning, naar Guds Tjenere skal gaa ud, bemyndigede af Hærskarernes Herre for at sanke hans Hellige, disse, som har gjort en Pagt med ham ved Opofrelse; og i denne Indsamling af de Hellige fra alle Jordens Lande og fra dens fire Hjørner vil de opsamle mange, som ikke er gode og som ikke vil udstaa Prøven; men de daarlige vil blive kastede ud; de, der ikke har Bryllupsflæderne paa, vil blive forcastede og bundne paa Hænder og Fødder, indtil Enden kommer; det vil sige, den endelige Dom, som vil blive holdt mere end et Tusind Aar efter Frelserens Komme.

Denne samme store Indsamling er ogsaa af Daniel betegnet ved en Sten, som afhugges af Bjerget, ikke ved Hænder. Denne Sten fremstilles som et Rige, og dets Beliggenhed fremstilles som et Bjerg, der viser, at Guds Rige skal blive oprettet i de sidste Dage derved, at hans Folk bliver samlet sammen i et ophøjet Land. Om en liden Tid vil denne Sten rulle frem, indtil alt det onde, forbundet med denne Verdens Riger, er sønderknuet, og, som Profeten Daniel siger, Guds Rige skal ikke blive overladt til et andet Folk, men skal bestaa evindeligt. De mange uretsfærdige Ting, forbundne med de jordiske Riger, som Nebukadnezar saa i sin Drøm, vil forsvinde ligesom et Nattefynd, „ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Vinden tog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet.“

Der findes mange Politikere, der forsøger paa at forudsige det tilkommende. De taler om, hvad denne Regering eller hin Regering vil være om flere Hundrede Aar, eller endog i kommende Tidsaldre, som om de naturligt kan se og forstaa, hvilken Tilstand de forestellige Regeringer og Riger vil være i langt hene i Fremtiden. Men Daniel, som var fuld af den levende Guds Aand, saa, at alle disse Riger, hvis Stiftere ikke var Profeter, saa at de kunde grundlægge disse overensstemmende med det evige Evangeliums Grundsatninger, han saa, at alle disse Riger omsider skal forsvinde, idet Guds Riges Magt skal gøre sig gældende paa den hele Jord. Evangeliet, vi forkynder, er Jesu Kristi sande og gengivne Evangelium. De, som adlyder Herrens Befalinger, vil blive frelste, men de ugudelige vil blive straffede, thi Herren har sagt, at han vil rense Jorden fra Ugudelighed. Vi læser: „En Tid for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham skal det storme saare.“ Ham er det, som tillader Hvirvelvindene at fare frem. Hungersnød, Pest og Plage vil komme over Menneskene i Overensstemmelse med, hvad der er skrevet og talt ved hans Profeters Mund angaaende den Ødelæggelse, som skal finde Sted i de sidste Dage.

Et klart Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse og om den særegne Karakter af Tidernes Fjendes Evangeliehusholdning, findes i Johannes Aabenbaring. Vi læser i det 14. Kapitel:

„Og jeg saa en anden Engle flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, til alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ (Aab. 14 : 6, 7.)

Apostelen Johannes saa fremdeles, at efter denne Engels Komme skal store og forfærdelige Straffedomme ramme de ugudelige, som ikke vil omvende sig. Han saa, at efter at Englen var kommen med Evangeliet, skal der lyde en Røst fra Himmelen, sigende:

„Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager, thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu“. (Aab. 18 : 4, 5.)

Evangeliet forkyndes nu „for alle Slægter og Stammer og Tongemaal og Folk“, ikke et nyt Evangelium, men det gamle, Jesu Kristi Evangelium, som blev gengivet til Jorden ved den Engels Tjeneste, som Johannes profeterede om. Læs om Englens Komme med Evangeliet, og læs fremdeles Erklæringen om, at Guds Doms Time er kommen. Evangeliet bliver nu prædikeret som det sidste Budskab og den sidste advarende Røst til Mennefteslægten før Kristi andet Komme. Dersom Menneftene ikke annammer Evangeliet, da kjend forvist, at Guds Doms Time er kommen; og Gud selv vil dømme Menneftene, som skrevet er i Davids 50. Salme.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Eder. Jeg beder, at han vil udgyde sin Ånd over alle de trofaste blandt Kirkens Medlemmer; og dersom der findes nogen blandt Kirkens Medlemmer, som ikke virker med Trofasthed og Flid, da beder jeg, at saadanne alvorlig maa søge hen til Gud og afstaa fra deres Utrofast, og vorde rene, oprigtige, dydige og hellige for Gud og stedse være berettigede til at være i Besiddelse af hans Helligaand.

Dersom der er fremmede tilstede her, som ønsker at vide Sandheden, da vil vi anmode dem om at ransage de hellige Skrifter og paakalde Gud i vor Frelseres Jesu Kristi Navn, og han vil tilkendegive for Eder Betydningen af hans Ord, som er givne til Menneftene. Han vil tilkendegive for Eder, om han har gengivet det evige Evangelium til Jorden ved en hellig Engel eller ikke. Han vil give Eder et Vidnesbyrd, som er større end Mennefters Vidnesbyrd med Hensyn til disse Ting, saafremt I vil ydmyge Eder for ham og paakalde ham af Eders ganste Hjerte. Amen.

Præsident Charles W. Penrose

fulgte 86 Aar den 4. Februar.

Anden Raadgiver til Kirkens Præsident, Charles W. Penrose, indtraadte i sit 86. Aar den 4. Februar, idet han paa denne Dato var født i London i 1832. Trods sin Alder er han i Besiddelse af usvækket Arbejdskraft og varetager sin kirkelige Gerning til rig Velsignelse for Kirkens Medlemmer og til Fjorftremmelsen af Guds Riges Anliggender paa Jorden.

Præsident Penrose har en meget stor Familie, og paa hans Fødselsdag samledes ikke mindre end 165 Børn, Børnebørn og Børnebørnsbørn samt flere af Præsident Penroses gamle Venner med ham i

en Slægtnings Hjem for at hædre ham. I en Tale, som Præsident Penrose ved denne Lejlighed holdt, formanede han de tilstedeværende til stedse at vise sig som deres Medmenneskers sande Venner, og han formanede alle til trofast at holde fast ved Evangeliet og dets frelsende Sandheder.

At virke med usvækket Kraft til det 86. Aar er et Privilegium, som kun saa af Menneskenes Børn opnaar, og Præsident Penroses lange kirkelige Gerning har været til rig Belærelse og Betsignelse for Kirken fjærnt og nær. Som Taler og Skribent staar Præsident Penrose blandt de dygtigste. Han forklarer Evangeliets Principper paa en ligefrem, men interessant og overbevisende Maade. Hundreder af hans Taler saa vel som mange af hans evangeliske Skrifter har været oversatte i forskellige Sprog.

Vi beder, at Præsident Penrose maa blive styrket af Herren til med usvækket Kraft at varetage sin evangeliske Gerning i det nye Aar, og at han personlig maa modtage enhver Betsignelse, hvorved han kan erholde aandelig og legemlig Kraft og Styrke.

Menneskene er givne Evner til evig Fremadskriden.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Vi er i de hellige Skrifter belærte om, at Menneskets iboende Aand er i Guds Betsignelse, idet Gud er „alle Aanders Fader“, og ethvert menneskeligt Legeme svarer i Form og Udtryk til den iboende menneskelige Aand, for saa vidt ikke legemlige Forvrøblinger forhindrer dette. Fremdeles, vi veed, at vor iboende Aand eksisterede, før vi kom her ned i Dødelighedens Verden, og at den efter Døden lever, for senere at blive forenet med sit Legeme af Kød og Ben i evigvarende organisk Forening, formedelst Opstandelsens Kraft, som tilbejbragtes ved Kristi Forløsning og hans Opstandelse fra de døde.

Hvis Menneskene i aandelig Henseende udspringer fra Gud, og Mulighederne for individuel Udvikling er ubegrænsede og uendelige, vedrørende hvilke dybe Sandheder de hellige Skrifter bærer et bestemt Vidnesbyrd, da er vi nødte til at indrømme, at Menneskene er i Besiddelse af Betingelserne for omfider at naa frem til Guddoms- Standpunktet og opnaa guddommelig Fuldkommenhed. Hvorlænge hen i Evtigheden dette end vil vare, hvor mange Evtighedsperioder der end vilde forløbe, før nogen af dem, der nu er dødelige Mennesker, kunde opnaa den Hellighed og Herlighed, som karakteriserer Gud, saa har Menneskene ikke desto mindre arvet fra deres himmelske Fader og Gud Evnerne til at opnaa sliq Fuldkommenhed — lig vi veed, at den krybende Orm og den indkapslede Puppe har i sig Betingelserne for en Dag at blive en smuk flagrende Sommerfugl, ja, at dette endogsaa er en afgjort Ting, hvis ikke Ormen eller Puppen bliver dræbt.

Den Udvikling, det sande Fremstridt, vi kan gøre som dødelige Mennesker, er betinget af, at vi til enhver Tid udfører Retfærdigheds Gern-

ninger, hvis Frugter vil kendes efter Døden og Opstandelsen; er betinget af, at Menneskene viser Ydighed til og virker i Harmoni med de eksisterende aandelige Love, ligesom Vegetets Helbred er betinget af, at vi adlyder Naturens Love. Mellem de to Grupper af Love kan der være en Gradsforskel, men ikke en Væsenforskel. Fysisk Arbejde er uundgaaeligt nødvendigt for Vegetets Udvikling, men fuldt ligesaa nødvendigt er det, at Menneskene udøver aandelig Virksomhed, hvis det i aandelig Henseende skal kunne udvikles normalt og sundt.

Ved frygtløs at tjene Herren og ved at vise streng Ydighed til de Fordringer, som Jesu Kristi Evangelium stiller, bliver det muligt for Menneskene stedse at stride fremad. Saaledes vil det ses, at Sjælen er i Besiddelse af Egenskaber, der er af samme Natur og Væsen som de Egenskaber, Gud, vor himmelske Fader, er i Besiddelse af. Det er derfor muligt for os at stride fremad, og sluttelig, som Jesus Kristus jagde, blive „fuldkomne ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen“, og opnaa en Ophøjelse i Guds Rige, hvilket Ord udtrykker meget mere, end Ordet Frelse ofte betegner, thi ikke alle, som bliver frelste herefter, vil opnaa en Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Et Menneske kan undlade at udøve visse bestemte grove Synder og i det Hele taget holde sig tilbage fra at synde, og saaledes være berettiget til en Grad af Frelse langt højere end den Frelse, der en Gang i Fremtiden kan komme til store Syndere, der ikke har ombendt sig i dette Liv — ikke desto mindre kan et sligt Menneskes Godhed nærmest betegnes som passiv, i Modsætning til livskraftig aktiv Virksomhed, thi der er stor Forskel paa at undlade at gøre det onde og dette i Forbindelse dermed at gøre alt det gode, som de gør, der tjener Herren trofast og strider tappert for alt, hvad der er retfærdigt.

Tilfældet, der er berettet i Mathæus Evangelium (Math. 19 : 16—26) om den rige, unge Jøde, som kom til Kristus for at adspørge ham, omhandler følgende Punkter: „Mester,“ sagde han, „hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?“ Herren svarede: „Vil Du indgaa til Livet, da hold Budene!“ Som Svar paa den unge Jødes nærmere Spørgsmaal citerede Kristus almindelig fremsatte Fordringer. Paa en ligefrem Maade og tilsyneladende fri for selvretfærdigt Anstrøg knyttede den unge Mand hertil det Svar: „Det har jeg holdt altsammen, hvad fattes mig endnu?“ Jesus sagde til ham: „Vil Du være fuldkommen, da gaa bort, sælg, hvad Du ejer, og giv det til fattige, saa skal Du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!“

Den rige unge Mand eller „Regent“ (thi saaledes bliver han ogsaa kaldt), ønskede at vide, hvad han skulde gøre ved Siden af at holde Lovens Bud: „Du skal ikke“ osv. Han gif bort, meget sorgmodig i sit Sind over det Offer, der var blevet krævet af ham for at erholde „evigt Liv“ og opnaa Fuldkommenhed. Den unge Mand's Fejl var, at han elskede „Verden og de Ting, som ere i Verden“, alt for meget; Kristus, den store Læge, forstod, hvad hans Svaghed var, og gav ham det Raad, som, hvis han havde fulgt det, vilde have været Lægemidlet for ham.

Gennem Profeten Joseph Smith har Herren tilkendegivet for os

Betingelserne for vor Dphøjelse i de evige Verdener, idet han aabenbaredede til ham, hvilke de er, som vil erholde denne Dphøjelse. Vi læser:

„Disse ere de, der annamme Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbt i Lighed med hans Begravelse, bleve begravede i Vandet i hans Navn, og dette i Følge den Befaling, som han har givet, at de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og renfede fra alle deres Synder, og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og bejeglet til denne Myndighed.“

„Disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed, og ere den Allerhøjestes Præster efter Melchizedeks Orden, der var efter Enochs Orden, som var efter den enbaarne Søns Orden; derfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Søner.“

Og fremdeles læser vi om de, der modtager en sliq overvættes Grad af Herlighed:

„Da skulle de vorde Guder, fordi de have ingen Ende; derfor skulle de være til fra Evighed til Evighed, fordi de vedblive for bestandigt; da skulle de være over alt, thi alt er dem underkastet. Da skulle de vorde Guder, fordi de have al Magt, og Englene ere dem underdanige. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, undtagen I lyde min Lov, kunne I ikke opnaa denne Herlighed.“

Men alle skal blive den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus underdanige. Vi læser:

„Derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det nærværende eller det tilkommende; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds.“

Tale af Ældste Junius F. Wells,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1917.

(Fortsat fra Nr. 6.)

Med Hensyn til hans Efterfølger, Præsident Wilford Woodruff, som var den første Præsident over de unge Mænds Foreninger i hele Kirken, var jeg nøje forbundet med ham i dette Arbejde. Jeg har rejst sammen med ham og søvet med ham. Jeg har lyttet saa vel ved Nat som ved Dag til hans Raad. Jeg har tilkendegivet mit Hjertes Følelser for ham, og han har kendt det nøje og har sagt Ting til mig, som jeg ikke vilde turde udtale eller forsøge at udtale til mine Medmennesker. Ikke desto mindre, hans Ord var fulde af Trøst, og de var et Udtryk for hans Venlighed og Kærlighed mod mig, og var til stor Hjælp for mig; og jeg elsker Grindringen om Præsident Wilford Woodruff. Der er en Sag, han henvendte sig til Kirken angaaende, og som Zions Ungdom stedsde bør agte ham højlig for. Jeg vil meddele Eder, hvilken Sag det var. Der var en Tid, da mange blandt Fædrene i Zion var meget ængstelige paa Grund af Ungdommens Forsømmelighed og Vige-gyldighed i Henseende til Udførelsen af deres religiøse Pligter, og da mange befrygtede, at de unge Mænd ikke vilde blive kvalificerede til efter dem at paalage sig det store Ansvar, der er forbundet med Modtagelsen af Evangeliet og Forvaltningen af Guds Værk, at bære Vidnesbyrd til Menneskene om Evangeliet og udføre det Arbejde, som paa-

hviler os efter de første Apostle og Uldster i Kirken og efter Pionererne, og somme Tider vilde de ældre Mænd fremsætte denne Formening og udtale deres Frygt i de Helliges Forsamlinger. Præsident Woodruff havde ogsaa nogen Frygt i saa Henseende og gik ved en vis Lejlighed ind blandt Træerne i et Skovparti og bad inderlig til Gud med Hensyn til Stillingen, Kirkens Ungdom indtog. Gud besvarede hans Bøn og naabnærede til ham ved sin Aands Kraft følgende: „Jeg har allerede de blandt Ungdommen indenfor mit Folk, som vil varetage dette Værk og for stedse paatage sig Ansvar for bundet dermed. Bekymrer Dig ikke mere desangaaende.“ Præsident Woodruff berettede denne Tildragelse til mig personlig, og jeg hørte ham erklære dette ved offentlige Forsamlinger.

Disse Herrens Ord, unge Mænd, er opmuntrende og styrkende til os, og vi hører ikke mere nogen Frygt fremsat i vore Forsamlinger med Hensyn til, at de opvoksende unge Mænd ikke vil kunne optage det evangeliske Arbejde efter deres Fædre; men vi har Tillid til vore Sønner, og vi føler os forvissede om, at ingen Magt kan hindre Kirkens Fremgang, dens Vækst og Udvikling, og at i det Hele og store vore Sønner, som bliver kaldte til at varetage den kirkelige Gerning efter os, vil varetage den med Trost; at de nidkært vil udføre den evangeliske Gerning; at de vil vise den rette Karakter, og at Guds Betsignelser vil følge deres Administration, saa at de vil være i Stand til at udføre det kirkelige Arbejde og bringe det frem til Sejr; at de vil udføre deres Gerning i Overensstemmelse med Herrens Billie, saa at dette Værks Magt og Indflydelse vil gøre sig gældende paa den ganste Jord. Der er intet, som Verden saa meget behøver i Dag som dette at modtage Kristi Evangelium, saa at dets Magt og Indflydelse kan komme til at gøre sig gældende gennem Præstedømmets Administration, gennem de Mænd i vor Midte, som Herren har givet Magt og Autoritet til at prædike og varetage den evangeliske Gerning.

Jeg var ikke saa familiært bekendt med Præsident Wilford Woodruffs Eftersfølger, Lorenzo Snow, skønt jeg kendte ham og var altid hjulpet af ham paa den mest venlige og hjertelige Maade. Den Maade, han sædvanligvis hilste paa mig, var denne, at han, naar han syntes, jeg saa vel ud, vilde ryste min Haand og sige: „Vel, jeg formoder, De vil leve, til De bliver et Hundrede Aar gammel.“ Jeg svarede ham gerne, at jeg formodede, jeg vilde dette, hvis jeg altid kunde gøre alt, som jeg havde planlagt at udføre. Jeg var borte fra Utah det meste af Tiden, han var Præsident. Han gav mig ogsaa Lejlighed til at virke for Evangeliets Sag og virke i vort Folks Interessier; og jeg paaskønnede den Tillid, han viste mig, og søgte at udføre paa bedste Maade den Gerning, han havde betroet mig.

I Henseende til hans Eftersfølger, Præsident Joseph F. Smith, saa føler jeg mig meget æret ved, at jeg kan staa her foran Eder og bevidne, at fra den Tid af, han beærede mig ved sit Besøg, og jeg blev bedre bekendt med ham, han ved mange Lejligheder har vist mig sin Tillid og givet mig sin Kærlighed tilkænde; og jeg har kendt ham som en Mand, der er inspireret af Herren, og som tjener Gud af hele sit

Hjerte. Han syntes for mig at være den Søn, som villig adlyder Gud, naar han siger: „Søn, giv mig dit Hjerte.“ Hvis en Mand nogenstunde gav sit hele Hjerte til Gud, saa er Præsidenten denne Mand. Jeg siger ikke dette for at smigre ham; men jeg veed, Brødre og Søstre, at dette er Sandhed. Der er ingen Mand eller Kvinde blandt os, hvis Liv han har haft Indflydelse paa, uden at de veed og føler, at dette er Sandhed. Dette beviser hans Storhed, og hvorfor han har Held med sig i, hvad han udfører, og hvorfor han fremdeles vil blive i Stand til at udføre alt, som Gud giver ham at udføre.

Mit Bidnesbyrd til Eder er, at de Mænd, som jeg har nævnet sammen med Kirkens nuværende Præsident, og personlig har kendt, alle var gudhengivne Mænd, Mænd, som havde en udmærket Karakter, og som var dygtige Mænd. De var Mænd, som iblandt de, der enten tilhører andre Trosbekendelser eller ikke har nogen, vilde have gjort deres Indflydelse gældende paa Grund af deres Personlighed og ædle Karaktertræk og vundet sig alle rettænkende Menneskers Respekt. De var Mænd, som viede deres Liv og alle deres Kræfter i Herrens Tjeneste, som administrerede Evangeliets Principper, kendt under Navn af „Mormonisme“, og oprettede Guds Bærk paa Jorden i disse de sidste Tider. De gjorde dette paa Grund af deres Kundskab og Overbevisning om, at dette Bærk er Guds sande Bærk, og at det ikke vil blive overvundet, men i Henhold til Guds Forjættelser bestaa paa Jorden. De paatog sig den Mission at bære Bidnesbyrd derom til Menneskene, og de har overgivet os, som fulgte efter dem, denne Mission. Det paa-hviler nu os at erklære Evangeliets Sandheder til Menneskene, og Gud vil ikke holde os syndfri, hvis vi undlader at gøre dette. Modsat vil det bringe os Være fra Gud, naar vi gør dette. Han vil styrke os og opholde vor Være, lige meget for hvem, vi staar, hvis vi modig svarer, hvad vi veed er Sandhed.

Jeg kan bevidne for alle, at Herren i ethvert Tilfælde vil ære og opholde de, som trofast bærer deres Bidnesbyrd til Menneskene angaaende dette Bærk, og jeg beder, at han vil hjælpe enhver af os til at forblive tro i vor Gerning, til trofast at erklære Evangeliets Sandheder og udføre vor Del af den evangeliske Gerning, hvor ringe den end kan synes, og hvor som helst den end bliver krævet af os, hvilket jeg beder for Jesu Kristi Skyld. Amen.

Tankebrug.

— Kristi Evangelium indeholder den dybeste Filosofi af alle filosofiske Systemer.

De Principper, det er af ubetinget højeste Vigtighed for Menneskene at lære at kende er det „evige Liv“s Principper, thi i Forstaelsen af og Efterlevelsen af disse Principper afhænger vor Sjæls Frelse og vor Ophøjelse i Guds Rige.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1917.

Missionsprædicator: Hans S. Christiansen	Missionærer fra Bion den 31. Decbr. 1917:				Totale Kvætedomme:			Medlemmer		Totalt og lokale Kvætedomme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Børn velfigtede	Emi- grædere:		Udelte	Gremmes føle befolgt:		Evangeliske Gamlere	@trifler omfattede	Bøger omfattede	Møder afholdte:			
	Spørrer	Galster	Kvædelige	Total	Spørrer	Kvædere	Platoner	Over 8 Aar	Under 8 Aar					Med af @trifler	Offet Gubbe		Uden	Uden				Med			
Konference.																									
Nalborg....	3	3	1	4	11	15	3	285	84	409	21	12	8	7	1	187	1698	818	19039	62	477				
Narhus....	5	1	1	3	29	22	17	336	105	528	15	6	6	4	2	46	560	514	16138	53	773				
Kjøbenhavn	5	2	1	3	24	15	17	572	108	751	23	7	6	6	2	81	140	276	14823	68	510				
Missions- fontoret.....			1	3																					
Totalsum for Danmark....	13	6	4	13	64	48	51	35	1193	297	1688	59	25	14	7	314	2398	1608	50000	183	1760				
Bergen.....	4	4		4	10	10	11	6	264	97	398	24	13	3	1	19	201	875	13013	179	676				
Trondhjem.	2	1	2	3	3	6	2	3	115	26	155	10	2	1	5	69	74	384	1693	11	212				
Kristiania..	8	1	2	3	27	25	30	19	759	198	1058	33	15	14	2	68	143	353	16352	169	698				
Totalsum for Norge.....	14	6	4	10	40	41	43	28	1138	321	1611	67	30	18	2	156	418	1612	31058	359	1586				
Totalsum for Missionen ..	27	3	12	8	23	104	89	94	63	2331	2681	618	3299	126	55	32	9	11	28	470	2816	3220	81058	542	3346

Pioneren, Præsident Brigham Young omtales som en af de største Amerikanere, der har levet.

Dr. theol. William Wilkinsen, Præst ved den gamle Trinitatis Kirke i New York, besøgte for kort Tid siden Utah, og i en Tale, han holdt i Utahs Statsuniversitet, roste han Utahs Grundlægger, Præsident Brigham Young, som en af de største Amerikanere, der havde levet. Han henviste til det udstrakte Land mellem Klippebjergene, som Pionererne med Brigham Young som Leder havde gjort Begyndelsen til at udvikle og taget under Opbyrktelse. Dr. Wilkinsen roste ogsaa Brigham Young for hans religiøse Frihedsideer, som han havde givet et Bevis paa, idet han liberalt overlod den katolske Kirke et stort Stykke Land til Byggelodder uden Afgift. Det amerikanske Folk stod i Gæld til den store Banebryder og „Mormonerne“, erklærede han, for at lære, at Gud fremdeles aabenbarer sig.

Utah, sagde han, indtager en næsten misundelsesværdig Stilling i Folkets Øjne i de østlige Stater „for den udmærkede Maade, Utahs Befolkning ved finansielle Bidrag er kommen Sygeplejeforeningen „Det røde Kors“, „Frihedslaanen“ og andre nationale Foretagender til Hjælp, og for den Beredvillighed, med hvilken de unge Mænd i Utah har efterkommet Regeringens Opfordring og har meldt sig til Soldatertjeneste“. Af den bekendte „Voldgade-Komite“ i New-York, der havde med nationale Indsamlinger at gøre, blev Utah altid betragtet som en Stat, der stod mellem de forreste, og som rummede store Fremtidsmuligheder. Taleren nævnedes, at Studenterne ved Universitetet ved at studere paa nærværende Tid fik Lejlighed til at se Nationens Nysødsel. For Krigen benævnedes man mange Steder efter de Folk, der beboede disse, saasom: „Lille Italien“, „Lille Sverige“, „Lille Irland“, og saa fremdeles, men nu, da Begivenhederne, som finder Sted, drager Folket sammen, bliver der kun et udstrakt Amerika, og enhver god Borger er bleven en Amerikaner. Han henstillede, at Bestyrelsen for Universitetet vilde lade hans Ven og Medarbejder i Voldgade-Komiteen, Harry Lauder, tale til Studenterne, naar han i Anledning af „Frihedslaanen“ kom til Byen.

Jndhold:

Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage 97 Præsident Charles W. Penrose hjulde 86 Aar den 4. Februar . 105 Redaktionelt: Menneſtene er givne Evner til evig Fremadſtriden 106	Tale af Ældste Junius F. Wells 108 Statistik over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Standna- viste Mission . . . . . 111 Pioneren, Præsident Brigham Young omtales som en af de største Amerikanere, der har levet . . . 112
--	---